

SOPOTNIK

Glasiło župnije Čatež ob Savi

leto: **2025**, mesec: **FEBRUAR**

številka: **02**

JEZUS JE LUČ NARODOM

**Hoja za
Kristusom je
edina pot,
ki vodi v
življenje.
To je pot
bližanja
tisti nebeški
svetlobi, katere
žarki že sedaj
prodirajo v naše
srce,
če so le okna
naše duše
dovolj čista.**

EDINA POMEMBNA STVAR

Saj to je čudovito: biti človek, živeti.

Preprosto biti človek; gledati v zrak, v sonce in cvetje, ponoči v zvezde.

Preprosto živeti, biti dober, si ne vsega želeti, živeti brez zavisti in tarnanja, pomagati, sodelovati, tolažiti, obiskovati bolnika, biti tu, ko te nekdo potrebuje, se zanj potruditi, pa ne zato, ker moraš, ampak iz veselja, ker si človek, ker rad živiš.

Poznaš nevarnost našega časa? Živimo pod pritiskom preobremenjeni. Pozabljamo, da je lepota življenja v trenutkih, ko ne računamo, ko smo preprosto ljudje, zadovoljni z življenjem. Ljudje živijo vedno dlje, toda ne vedno bolj zadovoljni. Upri se temu: nisi stroj, veliko več si, kot sta tvoj status in tvoje delo.

Najprej si človek, ki naj živi, se smeji, ljubi. Preprosto zato, da bi bil dober človek. In to je edina pomembna stvar na svetu. Kako lepo je živeti v zavesti, da si ljubljen od Boga in te varuje tvoj angel varuh.

JEZUS NAM KAŽE POT LJUBEZNI

Ko ti je bilo najtežje, ko si bil preizkušan in v največjih težavah, ti je bil Kristus najbolj blizu in ti je pomagal

Jezus pokaže na pot ljubezni, ki je brez meja. Jezus nas prosi, naj molimo za tistega, ki nam dela hudo. Uporablja besede, kot so: ljubite, delajte dobro, blagoslavlajte, molite, ne zavračajte. Novost evangelija je ravno to, da damo sami sebe, damo svoje srce, in to ravno tistim, ki nas ne marajo, nam škodujejo, so naši

sovražniki. Jezus nam pravi, da ni nikakršna zasluga, če ljubimo samo tiste, ki ljubijo nas, kajti enako počnejo tudi grešniki. Kristjani so namreč poklicani ljubiti svoje sovražnike. Delajte dobro in posojajte, ne da bi karkoli pričakovali, in vaše plačilo bo veliko.

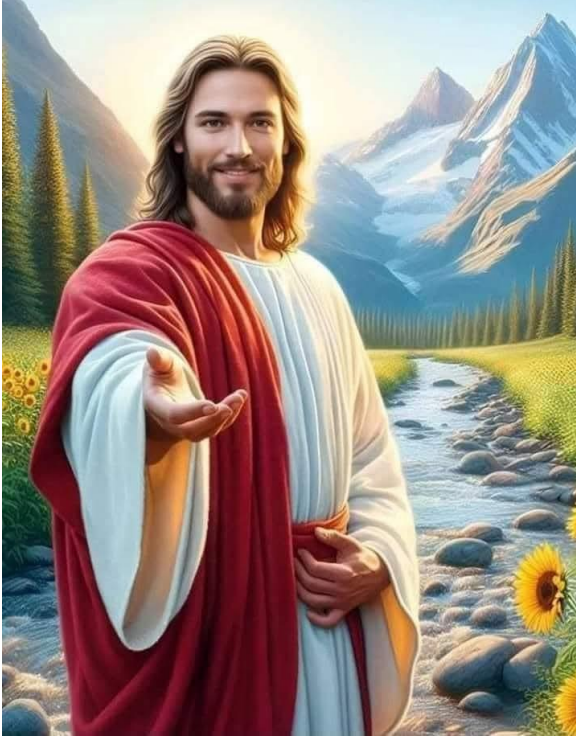
Evangelij je novost, ki jo je težko nositi, a pomeni hoditi za Jezusom. Pojdite torej po Jezusovi poti, ki je usmiljenje. Bodite usmiljeni kot je usmiljen vaš Oče. Samo z usmiljenim srcem bomo lahko delali vse to, kar nam svetuje Gospod. Do konca. Krščansko življenje je življenje, ki izstopa iz sebe, da bi se dalo drugim. Je dar, je ljubezen. Ljubezen pa se ne obrača vase, ni egoistična: daje se.

Jezus nam pravi, naj bomo usmiljeni in naj ne sodimo. Pogosto smo namreč sodniki drugim: obrekujemo, govorimo slabo. Gospod pa nam pravi: "Ne sodite in ne boste sojeni: ne obsojajte in ne boste obsojeni." Ob koncu še pravi, naj odpuščamo, da nam bo odpuščeno. Vsak dan v Očenašu pravimo: Odpusti nam, kot tudi mi odpuščamo. Če jaz ne odpuštim, kako potem lahko prosim Očeta, naj mi odpusti?

POMEMBNO JE ZAUPANJE

Ob Jezusu je bila velikanska množica ljudi. Bili so zelo lačni Boga

in so želeli slišati njegovo besedo. Želel je izkoristiti priložnost, da bi jim razodel, kako deluje Bog in njegovo kraljestvo. Ko jih je nehal učiti, jim je želel na viden način pokazati, kaj pomeni biti poslušen Božji besedi in storiti, kar nam pravi.

Čeprav je bil Simon utrujen od brezplodnega dela, je kljub temu storil, kar mu je naročil Jezus: »Na tvojo besedo bom spustil mreže.« Ni se zaprl v svoje razočaranje nad celonočnim neuspešnim lovom rib in v svojo utrujenost. Bolj je zaupal njegovim besedam kot

svojemu razumu, ki mu je govoril, da je to početje pri belem dnevu prava neumnost in se bo osramotil pred vso množico.

V celotnem Svetem pismu lahko prebiramo povabila k zaupanju. Bog vedno znova pravi, naj skočimo, ker nas bo ujel. Pogosto reče samo: "Skoči." Želi, da mu povsem zaupamo; kolikor bolj mu zaupamo, toliko lažje se prebijamo skozi življenje.

Ta dogodek nam pove tudi pomembno resnico o tem, kako Bog deluje v vsakem in po vsakem od nas v svojo slavo. Od nas pričakuje večje stvari, kot jih lahko storimo sami. Ko sodelujemo z njim pri tem, kar želi narediti, bomo dosegli veliko več, kot bi lahko storili sami.

Bog za svoje apostole izbira običajne ljudi in uporablja običajne

okoliščine našega vsakdanjega življenja in dela, da bi druge pritegnil v svoje kraljestvo. Tudi nam daje enako naročilo, kot ga je dal Simonu: “loviti ljudi” za Božje kraljestvo. To bomo lahko uresničili, če bomo dopustili, da njegova luč sveti v nas in po nas.

Bog Oče želi, da drugi v nas vidijo Kristusovo luč v načinu, kako živimo, govorimo drugim, se pogovarjamo z drugimi, se odzivamo na različne situacije, delamo doma ali v službi.

RODIL SE JE OTROK

Vsako jutro, ko grem na Sv. Vid se zaustavim pri križu, ki sem ga imenoval Križ gorjanov. Tukaj molim za različne namene. Eden je tudi, da molim za vse noseče žene. Boga prosim, da bi se bodoče matere veselile življenja in se zavedale svoje plemenite naloge. Matere so prinašalke življenja.

Vse se začne z rojstvom. S prihodom otroka se rodi tudi prostor sočutja. Če kdaj, potem se bo ob rojstvu otroka par soočil z

neprespanostjo, oteženim pospravljanjem in ne samoumevno pripravo dnevnih obrokov. Z vso intenziteto par doživlja dramo človeške omejenosti in nepopolnosti. V tem času je zelo na mestu razmislek, kdo vse je lahko vključen kot podpornik nove družine. Mlada družina potrebuje podporo, tolažbo, hrano, pomoč pri pospravljanju in občasno varstvo po meri novih staršev. V prvi vrsti so to stari starši in drugi sorodniki. Če kdorkoli od navedenih umanjka, je dobro, da povabimo v svojo “vas navezanosti” nadomestne osebe.

Mama in oče potrebujeta podporo, da bo njuna nenadomestljiva vez z otrokom vzniknila iz njiju, od znotraj. Če vzgajamo otroka po zunanjih nasvetih, se poruši naravni red, saj odgovori ne prihajajo več iz mame in očeta, ampak od zunaj. Najrazličnejše informacije nas lahko okrepijo v očetovstvu in materinstvu, če z neposrednim svetovanjem ne prekinejo vezi z našimi starševskimi instinkti, od koder pridejo pravi odgovori za otroka.

Koliko trpljenja povzroča v razširjenih družinah odkrito ali prikrito ‘dobronamerno’ svetovanje, ki so pogosto zamaskirane zahteve, kako je potrebno vzgajati in živeti. Sočutna, potrpežljiva podpora pa daje rodovitnost, da pridejo odgovori iz mladih staršev. In

morda bodo različni od našega 'prav'.

Z rojstvom otroka se tako v razširjeno družino rojeva odrešenik, ki vedno prinaša novosti. Ni lahko nekaterim starim staršem, ki že imajo izkušnje rojstva svojih otrok, samo stati ob strani, poslušati in sprejemati, ko so polni svojih izkušenj in nasvetov. Ampak to je del sočutnega odnosa starih staršev do svojih otrok in vnukov. Kadar stari starši zmorejo podariti svoje življensjske izkušnje kot modrost, mladi vedno prisluhnejo. V modrosti je vedno svoboda brez zahteve, da naj drugi karkoli naredi, sprejme ali stori.

KOŠČEK TORTE

Včasih se sprašujemo: Kaj sem naredil narobe, da se je to zgodilo prav meni? Zakaj Bog dopusti, da se to dogaja meni? Tu je preprosta razlaga.

Hči je prišla k materi in ji povedala, da ji gre vse narobe: padla je na izpitu iz matematike, zapustil jo je fant, in to zaradi njene najboljše prijateljice! V tako žalostnih trenutkih dobra mati zna potolažiti svojo hčer:

»Spekla bom torto,

ki jo imaš najraje.«

Skupaj odideta do kuhinje, kjer se hči že malce nasmehne.

Ko mama pripravlja posode in sestavine za torto, sedi hči njej nasproti in jo opazuje pri njenem delu.

Mama jo vpraša: »Ljubica, bi rada košček torte?«

Hči odgovori: »Seveda, mama, saj veš, kako rada imam torte!«

»V redu,« reče mama, »spij požirek tega olja!«

Hči vsa od sebe odvrne: »Kaj?! Niti pod razno!«

»Kaj pa kakšno surovo jajce?«

Hči ogorčeno vpraša: »Se šališ?!«

»Kaj pa pest moke?«

»Ne, mama, še zbolela bi od tega!«

Nato ji mama razloži: »Vse te stvari so surove in neokusne, a ko jih umesiš

skupaj, nastane čudovita in okusna torta.«

Bog dela na podoben način. Ni nam treba sprejemati posameznih stvari, samo verovati moramo vanj in videli bomo, da nastaja nekaj lepega. Bog nas ima tako rad, da nam vsako pomlad pošlje cvetje; vsako jutro vzide sonce. In kadarkoli se hočemo pogovarjati z njim, nas je vedno pripravljen poslušati.

BOGATA CERKEV

Po božičnih praznikih je malo zatišja. Zato bom v tem Sopotniku spregovoril o denarju. Vidim, da imajo nekateri ljudje na tem področju zelo zmedene pojme, zlasti, ko je govor o denarju in bogastvu, s katerim da razpolaga Cerkev. Sovražniki Cerkve še posebej radi govorijo o nekem bajnem bogastvu s katerim razpolaga Cerkev.

Na nek način je to res. Bogastvo so veličastne cerkvene zgradbe, ki hranijo bogate umetnine. Bogati so tudi vatikanski muzeji, ki so razstavljene predmete pridobili skozi stoletja. Tudi v Sloveniji ima katoliška Cerkev krasne cerkve. Njihova vrednost se ne da oceniti. Vendar je vse to mrtvo bogastvo, to je dediščina naših prednikov, ki jo moramo čuvati in ohranjevati bodočim rodovom. Celotna naša čateška župnija ima župnijsko cerkev, ki je po FURSU ocenjena na 300.000 evrov, druge podružne cerkve so vredne manj. In kaj ima župnija od

tega? Vzdrževati jih mora in to dela iz spoštovanja do naših prednikov.

Bogati Vatikan?

Ko sem ob neki priložnosti potarnal, da težko plačujem vse te številne položnice, mi je neka oseba rekla: »Vatikan naj vam pri tem pomaga. Tam je bogastvo in tam je denar. Obrnite se na škofijo in naj vam finančno pomaga«. Ta oseba se ne zaveda, da ima Vatikan toliko denarja, koliko mu pošiljajo škofije. Takšen prihodek je Petrov novčič, ki ga plača tudi naša župnija in je nabran okoli praznika apostola Petra. Pri nas zberemo okoli 50 evrov. Zavedati se moramo, da Vatikan skrbi za številne šole in vzgojne ustanove, skrbi za misijone, diplomatska predstavništva po vsem svetu, veliko denarja namenja dobrodelnim ustanovam. Začudil sem se, ko sem slišal, da je budžet Vatikana manjši od budžeta neke nemške škofije. Zavedati pa se moramo, da Vatikan skrbi za milijardo dvesto milijonov vernikov po vsem svetu. Slovenija ima dva milijona ljudi in koliko ima državnega aparata. In že ena brežiška občina, ki ima 25.000 prebivalcev, ima vsaj 50 uslužbencev in veliko davkoplačevalskega denarja gre za posamezne ustanove.

Podobno je s škofijo, tudi naša novomeška škofija. Tudi ona mora skrbeti za različne ustanove in plačevati svojim uslužbencem. Denarja

ima pa toliko, koliko ga namenjajo posamezne župnije. Vsaka župnija mora škofiji nameniti eno mesečno nabirko. Po denaciolizaciji ji je bilo vrnjeno nekaj gozdov in z njimi ima tudi neke dodatne prihodke. Z njimi pomaga revnejšim župnijam in zaradi svojega pametnega gospodarjenja, je lansko leto, vsem svojim duhovnikom, izplačala nagrado. To se je zgodilo prvič, odkar sem duhovnik.

FINANČNO STANJE V ČATEŠKI ŽUPNIJI

Pri nekaterih ljudeh se ustvarja javno mnenje, da ima župnija denar. Tako sem slišal za pregovor; kjer so farji so dnarji. Še bolj zanimiva pa je bila pripoved nekega župnika iz naše dekanije. Povedal je, kako je nekega dne obiskal neko družino. V družini so imeli fantička, starega kakšni pet let. Poklicali so ga in so se hoteli pred župnikom postaviti, kakšnega pobožnega fanta imajo. Rekli so mu, naj pred gospodom župnikom zmoli očenaš. Fantiček pa je samo pripognil glavo in trmasto molčal. Nobeno prigovarjanje ga ni omehčalo. Potem pa mu je njegov oče dejal; »Janezek, daj vendar zmoli očenaš. Če boš zmolil, boš dobil 10 evrov.« Fanta je ta ponudba omehčala in v veselje vseh prisotnih, gladko zmolil molitev.

Eden od prisotnih je dal svoj komentar; »Ta bo pa duhovnik, ker duhovniki molijo, če so plačani z denarjem«. Seveda je ta komentar duhovnika zbolel, ker to ni res.

Torej, kako je s financami v naši čateški župniji. Naša župnija spada

med najbolj revne v naši leskovški dekaniji. Hribovska in kraška zemlja je težko prihranila prebivalce naših vasi. Po vaseh so živeli revni kmetje. Tudi sama čateška župnija ni imela premoženja tako, kot so ga imele druge župnije. Tako tudi iz naslova denacionalizacije nismo prejeli nobenega denarja, kot so ga prejemale druge župnije. Tisto malo premoženja, ki ga je imela župnija, je bilo v glavnem po vojni prodano in porabljeno za zidavo novega župnišča. Zemlja se je prodajala v času, ko je bila zemlja najmanj vredna. V naši župniji tudi nimamo podjetij, ki bi lahko pomagala. Imamo Čateške toplice, od njih pa nima župnija nobenih koristi.

Župnija se je morala tako preživljati s prihodki svojih faranov, ki so jih darovali pri sv. maši. S ponosom in hvaležnostjo povem, da smo lahko z velikodušnostjo faranov, župnijo vzdrževali in tudi marsikaj naredili; zgrajen je bil nov župnijski dom, obnovile so se cerkve, nabavile nove orgle, napravil kor v župnijski cerkvi in še marsikaj drugega. Ko rečem župnija, mislim na posameznike, ki so povezani s župnijo. To je tistih 200 obiskovalcev nedeljske maše, drugi so pa bolj pasivni verniki. Če samo pomislimo na posamezne vasi, potem bomo videli, da jih pride k nedeljski maši pet do deset ljudi, iz nekaterih pa nobeden. To je nekako realno stanje. Kot župnik moram plačevati najprej obveznosti, ki jih ima župnija in številne položnice za elektriko, komunalne storitve, zavarovanja stavb, izdajo Sopotnika in podobno.

VESEL SEM ZAUPANJA FARANOV

Vesel sem bil, ker ste mi zaupali, dragi farani, ko smo zbirali denar. Uporabil sem ga pošteno za določene namene. Enkrat se mi je zgodilo nekaj, kar me je zelo užalostilo. V fari je umrl mož. Kot župnik sem ga zelo cenil. Pri pogrebni maši sem tako tudi povedal nekaj pohvalnih besed, kot to vedno rad naredim, če imam kaj lepega za povedati. Nisem pa vedel, da se nista razumela s sinom. Naslednji dan po pogrebu, je prišel sin v župnišče. Bil je dokaj slabe volje in ker sem takrat zbolel, ga je sprejela mama. Hotel je govoriti z menoj. Pozneje mi je povedala, da se ga je ustrašila, ker je bil tako razjarjen in mi celo grozil. Povedal ji je, da se oče ni zaslužil pohvalnih besed na pogrebu. Umiril se je šele

potem, ko mu je mama povedala, da sem bolan in ležim v postelji. Mami je rekel, da se bo oglasil, ko se bom pozdravil.

In res je prišel. Ni prišel sam, s seboj je imel nekega režimskega podrepnika, ki je hotel s svojim članstvom v partiji, pridobiti neke privilegije. Umirjeno sem ju sprejel, čeprav mi je bilo malo strah. In najprej mi je rekel, da sem o očetu na pogrebu preveč lepo govoril in da se on tega ni zaslužil. In ko je tako končal s tem svojim očitkom, se je oglasil njegov spremljevalec, ki ga nisem videl nikoli v cerkvi. On pa je rekel; »Jaz sem pa prišel k vam zato, da se zdaj pogovorimo o neki zadevi in to je nabirka, ki je pri pogrebih. Zanima me, čigav je tisti denar, za kaj je namenjen? Kdo tisti denar prešteje? V bodoče zahtevam, da se denar, ki se nabere pri pogrebni nabirki, prešteje s tistim, ki je pogreb naročil in najbolje je, da se denar izroči naročniku pogreba.« To me je pogrelo in takrat sem jaz rekel: » Denar nabran pri pogrebu gre

za plačilo stroškov cerkvenega pogreba. Včasih se nabere dovolj, včasih manj. Mene ne bo nič motilo, če se denar prešteje v prisotnosti drugega človeka. Nikoli pa ne bom dovolil, da bi ga štel ti ali kdo, ki je tebi podoben in ne hodi k maši in ni z župnijo nič povezan.«

Glede štetja denarja je pa tudi zanimiva izkušnja mojega soseda. Ker bi imel rad zaradi cerkvenih financ čiste račune in nobenih dvomov pri faranih, se je odločil, da po maši nabirko preštejejo trije farani. Zgodilo se je prvič, zgodilo drugič. Videč, kako malo denarja se nabere, so rekli; »Gospod župnik, odslej naprej pa vam prepustimo, da sami preštejte te nedeljske nabirke. Zato pa res ni potrebno, da smo trije ob tej ubogi vsoti. Popolnoma vam zaupamo«.

KO PREPUSTIŠ SVOJA USTA HUDIČU

Pred časom mi je bilo postavljenih nekaj vprašanj v zvezi z denarjem, ki so ga zbirali otroci po božiču in je bil povezan s trikraljevsko akcijo. Vprašanje je bilo, kam gre pravzaprav ta denar. Otroci so namreč slišali od nekoga, da denar ne prejmejo tisti, katerim naj bi bil namenjen.

Takšno govorjenje me je zelo prizadelo in to kot duhovnika, ki že vrsto let organiziram to akcijo. Torej sem po takšnem govorjenju goljuf

in prevarant, ki izkoriščam dobroto ljudi za svoje sebične namene. Ob tem lahko samo rečem, da tisti, ki tako govori, svoja usta posoja hudiču, ki itak želi vsako dobro delo razvrednotiti in uničiti. Hudič sovraži človeka, seje dvom, laž in razdor.

Letos so naši otroci zbrali pri trikraljevski zbrali 1580,00 evrov in pri adventni akciji namenjeno lačnim otrokom, 400,00 evrov. Ta denar sem takoj poslal Misijonskemu središču, ki deluje v Ljubljani in ima tesne povezave z slovenskimi misijonarji.

Ena od šol, narejena s pomočjo trikraljevske akcije, na Madagaskarju.

V Misijonskem središču Slovenije so ponosni in hvaležni, da že 30 let izvajajo Trikraljevsko akcijo koledovanja. Od prvih začetkov, ko je sodelovalo približno 50 župnij, se je akcija do danes razvila v široko prepoznavno dobrodelfno akcijo, v katerem sodeluje vsako leto 400 slovenskih župnij, s preko 6.000 koledniki.

Večinoma gre za skupine otrok in mladih, ki od vrat do vrat obiskujejo domove, oznanjajo Jezusovo rojstvo in zbirajo darove za projekte slovenskih misijonarjev. Vsako leto zberejo okrog 400.000€. V

vseh 30 letih so tako lahko podprli 282 projektov in pri tem prispevali 6.599.888,00€. S tem je Trikraljevska akcija eden najmočnejših programov Misijonskega središča Slovenije in ena od večjih dobrodelnih akcij v Sloveniji.

Misijonsko središče Slovenije vsako leto izbere projekte, za katere so misijonarji ugotovili, da so najbolj potrebni, predvsem pa, da so bili namenjeni za izboljšanje življenja otrok. Glede na podprte projekte med celinami, najbolj izstopa Afrika, med državami pa Madagaskar, Slonokoščena obala in Zambija, kjer je delovalo največ slovenskih misijonarjev. Na Madagaskarju so v teh letih podprli kar 60 projektov.

Od skupno 282 podprtih projektov jih je bilo največ namenjenih gradnji različnih šol (36) ali gradnji dodatnih učilnic in šolskih prostorov (22). 30 projektov je bilo namenjenih opremljanju učilnic, zgradili pa so tudi 16 vrtcev, 26 pastoralnih, mladinskih ali župnijskih centrov in 9 internatov. Pomagali so tudi pri nakupu šolskih pripomočkov in hrane, pomagali otrokom v sirotišnicah, podprli različne socialne programe za otroke in zgradili 9 dispanzerjev ter štiri zavetišča za otroke in starše. Še bi lahko naštevali, lahko pa rečemo, da so misijonarji s temi projekti resnično omogočili otrokom in mladostnikom boljše življenje in predvsem odskočno desko

za prihodnost.

Čateška župnija, že vrsto let sodeluje pri tej plemeniti akciji. Tako smo se udeležili v soboto, 4. januarja, srečanja kolednikov, ki je bilo namenjeno kolednikom iz vseh slovenskih škofij. Zbranih je bilo okoli 500 kolednikov v svojih živopisnih oblačilih, s kronami na glavi in zvezdami.

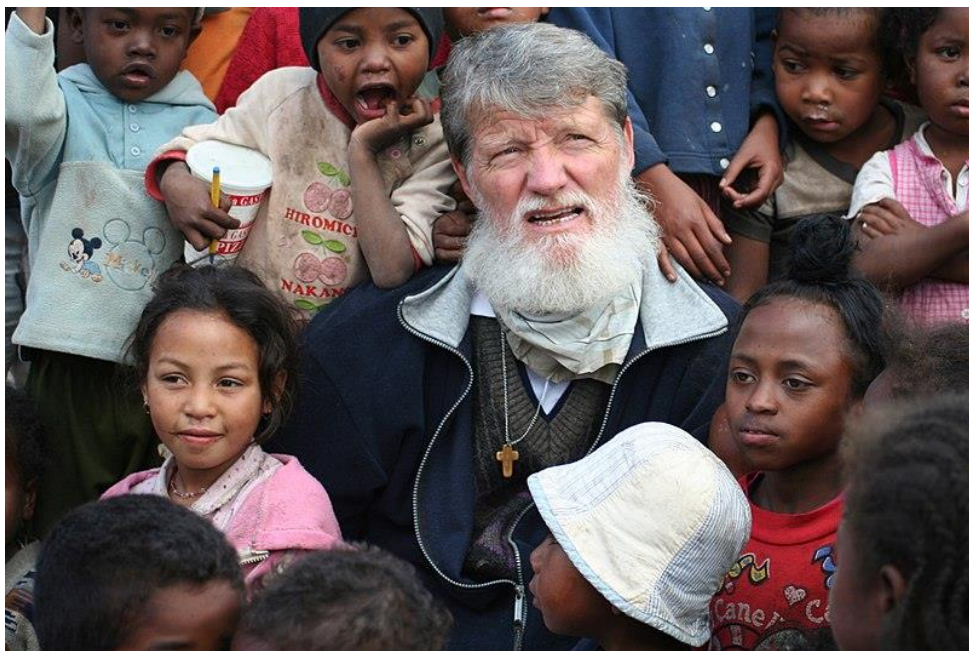
Andreja Godnič, misijonarka v Peruju

Letošnji zbrani denar, bo dodeljen s. Vidi Gerkman v Albaniji, za gradnjo novih hiš revnim albanskim družinam, Janezu Mescu, misijonarju na Madagaskarju, za gradnjo dodatnih šol, s. Agati Kociper v Braziliji, za obnovo športnega igrišča, s. Urši Marinčič za osnovno šolo sv. Klare, s. Zvonki Mikec v Angoli, za gradnjo doma za dekleta, s. Poloni Dominik v Etiopiji, za vodne črpalke in solarne sisteme, p. Martinu Kmetcu v Turčiji, za novo pastoralno središče v Izmirju.

Ob tem sem spomnil na besede našega velikega misijonarja Toneta Kerina, ki je s tem denarjem v preteklosti zgradil veliko cerkva na

Madagaskarju in nahranil številne lačne otroke. Ko je prišel na zdravljenje v Slovenijo, je dobil sporočilo iz Madagaskarja o strašnih tajfunih, ki so ljudem uničili vse posevke riža. Posledica je bila lakota. Tisti, ki je kdaj videl umirati otroka, ki je umiral zaradi pomanjkanja hrane, ne bo nikoli več ostal neprizadet. Neprizadet ni ostal tudi misijonar Tone. Tukaj v Sloveniji je zbral denar za nakup riža, ki je bil poslan v njegovo župnijo. »Jože, otroci mi umirajo v moji župniji, moram jim pomagati,« mi je dejal. Koga ne bi presunil ta njegov klic.

Pedro Opeka, velikí misijonar na Madagaskarju

Velikodolinski župnik, Ludvik Žagar, je pred nekaj leti obiskal naše misijonarje na Madagaskarju. Tam je na lastne oči videl težke razmere, v katerih živijo tamkajšnji ljudje in naši misijonarji. Videl je tudi njihova velika dela. Rekel mi je: »Odkar sem to videl, ne moram ostati neprizadet. Pomagam jim lahko tako, da vsako leto organiziram trikraljesko akcijo in jim vsaj na tak način malo pomagam.« Tako je tudi že prvo leto svojega bivanja na Vel. Dolini, organiziral uspešno koledovanje in so zbrali več kot 2000,00 evrov.

Misijonar Pedro Opeka med reveži na smetišču

Naj se še vrnem človeku, ki je govoril, da denar ne prejmejo tisti, ki jim je bil namenjen. Res je, da je bilo že veliko zlorab na tem področju. Pred leti se je odvijala velika afera, povezana s slovenskim rdečim križem, zgodile so se namreč velike poneverbe. Tudi danes se najdejo ljudje, ki izkoriščajo stisko ljudi. Pred leti je prišel k meni mož, nekdanji partizan in nosilec spomenice borca 1941. Po svojem nazorskem prepričanju je bil daleč od Cerkve. Povedal pa mi je tole: »Sem spomeničar, nekdanji partizan. Zaverovan sem bil v Tita in še bolj v Stalina. Ob inforumbiroju, ko se je naše partijsko vodstvo odcepilo od Moskve, sem postal nevaren našemu režimu. Obsojen sem bil in bil izgnan na Goli otok. Po vrnitvi sem bil v službi pri Unicefu, dobrodelni organizaciji. Kot tak sem deloval v Burundiju, v Afriki in se tam srečal s slovenskimi misijonarji. Povem vam, kaj sem tam videl. Videl sem ogromno delo, ki ga delajo ti misijonarji z majhnim denarjem. Odkrito vam povem, da Unicef naredi veliko manj, čeprav ima na razpolago veliko denarja. Denar gre v privatne žepke. Vidite, to sem vam prišel povedat.« Kdo ima danes največ za povedati na račun cerkvenih financ? To je človek, ki ni nikoli prispeval niti centa za cerkvene potrebe. V naši vasi je živel en tak človek. Vojaščina mu je popolnoma oprala možgane, prej,

verni fant se je vrnil domov kot popoln brezverec. Tudi pri po popisu prebivalstva, se je izjasnil za ateista. Seveda je s tem dejanjem materi povzročil veliko bolečino. Ni več hodil k maši tako, kot drugi ljudje in je čez »farje« imel veliko za povedati. Nekoč se je pogovarjal tudi z mojo mamo o tem, kako župnik zapravlja denar, ki ga dajejo pri nedeljski nabirki farani. Mami je bilo dovolj tega njegovega proticerkvenega govoričenja in mu je rekla: »Zdaj mi pa povej, koliko denarja si ti dal v pušco pri maši.« »Jaz nisem dal nič, ker ne hodim k maši, dajo pa drugi ljudje«. In mama mu je rekla: »Torej nisi dal nič in zato nimaš nobene pravice o tem govoriti. Če pa je kaj narobe, bomo povedali mi, ki hodimo v cerkev in tudi darujemo za cerkvene potrebe«.

OB DNEVU BOLNIKOV OBISKALA SEM DOM UPKOJENCEV

Bila sem na obisku v Domu upokojencev pri gospe Baškovč Faniki. V domu je prijetno vzdušje, kljub vsej bolezni in nemoči, ki je v domu. Tu začutiš toplino, bolniki so prijazni. Takšna je tudi teta Fanika, kljub temu, da je zapustila svoj dom in svojo jesen preživlja v domu. Še vedno je optimistična, nasmejana, čeprav ji noge dobro ne služijo. Kljub temu se ne pritožuje in tarna nad svojim »križem«. Svoj »križ« je sprejela, ter ga objela, saj ima svoje otroke in se zaveda pri dobrih 90, da ga lahko daruje za njih.

In dobra volja, nasmeh je nalezljiv v družbi, kjer se pridružijo tudi ostali oskrbovanci in čas hitro mine, ne v pritoževanju, ampak sprejemanju in hvaležnosti, da je za njih dobro poskrbljeno, kljub temu,

da vseeno ni vse popolno. Potrebno se je držati držati discipline. In teta Fanika nas vse Čateške farane lepo pozdravlja. Čas v dobri družbi, starejših, pozitivnih in modrih ljudi, te popelje v drugačen svet in če si odprt se te dotakne. Potem daš to pozitivnost, hvaležnost, dobro voljo tudi drugim.

Ko pogledamo po naši župniji, vidimo koliko ljudi je bolnih. Vendar smo si različni ali to sprejmemo, ali pa se proti temu borimo. Tudi sama sem onkološka bolnica že 21 let. Hvaležna sem Bogu, da me je ohranil pri življenju, da me je iz žrela smrti, že najmanj dvakrat rešil, in tega de dobro zavedam. Posledice, ki jih je pustilo zdravljenje, sem sprejela in jih darujem Bogu za svojega moža, otroke in

vnuke. Ne sprašujem Boga, zakaj je tako, ampak vse prepuščam Njegovi milosti. Navdihnila me je gospa, ki je že leta v domu upokojencev in s svoj molitvijo in darovanjem, izmoli milosti v skoraj nemogočih situacijah. Vse svoje bolečine, ure gledanja v strop, padanja po tleh in ležanje na trdih tleh, daruje za ljudi, ki v svojem življenju doživijo skoraj nemogoč preobrat, brez da bi za to kaj plačali, hodili od vrat do vrat, njihova življenja se včasih iz dna družbe, povzdignejo zelo visoko.

Taka spoznanja ne pridejo čez noč, potrebne so dolge poti potrpljenja, ponižnosti in sprejemanja, da spoznaš, da se je potrebno hraniti z dobro hrano-ne fizično, ampak psihološko, z lepimi besedami, lepimi mislimi, objemi, blagoslovi, dotiki, brati hranilno besedo, poslušati besede, ki te krepijo. V prvi vrsti pa se je že na začetku potrebno prepustiti stroki - zdravnikom in jim zaupati. Moja zdravnica, mi je rekla, da vse dobim v kemoterapiji in da mi ni potrebno nič dodajati. Iskreno sem ji hvaležna za te besede, nisem jemala dodatnih

zdravil in podobno. Kajti zdravila, ki so mi jih dali, so me zdravila celostno z dobrimi in slabimi učinki. Tako je tudi z Bogom. On te zdravi celostno, On te pozna. Pozna vso tvojo preteklost in ko Mu zaupaš spoznaš, kje so korenine tvojega težkega stanja, Sv. Duh ti odkriva, kaj moraš pozdraviti, da si tudi telesno zdrav.

Psihologinja je na televiziji, v oddaji, Dobro jutro rekla, da je prvi

Karizmatik Mijo Barada

korak k zdravju odpoved kritiziranju, samopomilovanju, postavljanju sebe v ospredje,... Ko si se pripravljen zlit z naravo, okolico, takrat je v tebi harmonija in vse deluje v skladu z Njegovo voljo.

Zelo pomembno je, da se odpovemo grehu,

da naredimo življenjsko spoved.

Kajti greh, ne samo, da vpliva na naše zdravje, ampak posledice le-tega zaslužnjuje še nekaj generacij za nami. Znani karizmatik, Mijo Barada, je v svojih pričevanjih povedal, da se je njegova žena, po porodu znašla v hudi depresiji in nihče ji ni mogel pomagati. Njemu pa je sv. Duh pokazal, da mora moliti za ženine prednike. Molil je sedem let za ženine prednike, kljub temu, da je karizmatik, ni bil v trenutku rešen. In po sedmih letih neprestane molitve za ženine prednike, je žena popolnoma ozdravela. Ko pa prepustimo Bogu svoje življenje, živimo po Njegovih namigih, ni samo poletje, menjujejo se vsi letni časi, ampak z vsako preizkušnjo postajaš močnejši. In vse, kar ti je ponujeno v zunanjem – snovnem svetu, z Božjo pomočjo razlikuješ, kaj potrebuješ in kaj ne, kaj je prioriteta, kako v sebi roditi dober sad in ga ponuditi drugim.

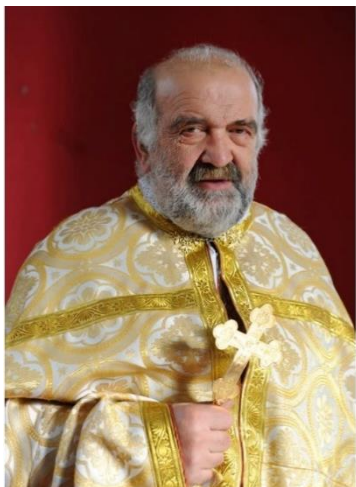
Prav je da se ob Dnevu bolnikov, na praznik Lurške Marije, 11. februarja spomnimo v molitvi vseh naših bolnikov in jih radi obiščemo in jim tudi pomagamo po svojih močeh. Včasih je dovolj nasmeh.

Kristina Zorko

MILE VRANEŠIĆ,

Naša čateška župnija meji na jugu z grkokatoliško župnijo Stojdraga. V njej je do sedaj deloval Mile Vranešič, ki je zdaj umrl.

Milan Vranešič se je rodil 26. novembra 1951 v Novem mestu v Sloveniji, očetu Miletu in materi Zlati, rojeni Smiljanić. Osnovno šolo je obiskoval v Metliki in Zagrebu. Gimnazijo je obiskoval na Reki, nato v Križevcih in nekaj časa v Rimu, kjer je ostal na Ukrajinskem grkokatoliškem inštitutu. Filozofski in teološki študij je obiskoval na Katoliški teološki fakulteti v Zagrebu, kjer je diplomiral.

Prejel je nižje redove in poddiakoniat v cerkvi sv. Cirila in Metoda v Zagrebu leta 1977. Poročil se je 30. aprila 1977 z Đurdo Rapljenović, s katero je imel dva otoka: sina Daniela, ki je zdaj duhovnik križevaške škofije, in hčerko Ivano. Delal je v pastoralni oskrbi Križevaške škofije na območju Žumberka in Slovenije. Tako je služboval kot župnik v grkokatoliških župnijah Mrzlo Polje, Pećno, Karlovac, Drage, Metlika, Grabar, Stojdraga in Samobor.

Kot duhovnik se je še posebej ukvarjal s služenjem ljudem v svoji regiji. Spodbudil je ustanovitev Žumberškega uskoškega muzeja v Stojdragi, s čimer je prispeval k ohranjanju zgodovine in identitete žumberških Uskokov. Njegovo pastoralno in duhovniško delo je vključevalo tudi obnovo številnih cerkva, kapelic, cest, stavb in spomenikov na Žumberku, s ciljem ohranitve žumberške grkokatoliške skupnosti, izboljšanja življenja lokalnega prebivalstva in preprečevanja izseljevanja. Zahvaljujoč njegovim prizadevanjem so bili izkopani ostanki starodavne cerkve svetega Nikolaja. Elija na sv. Geri, kjer je bila postavljena kapela, kjer služi še danes in kjer je več let organiziral zimska in poletna romanja. Ob 40. obletnici njegovega duhovništva mu je papež Frančišek dal poseben blagoslov in priznal njegov prispevek k Cerkvi in skupnosti. Naj počiva v miru!

SPOROČILA IN OZNANILA

DOGODKI V SVETEM LETU 2025

**SVETOLETNE CERKVE V NOVOMEŠKI ŠKOFIJI, KJER SO
ODPRTA SVETA VRATA:FRANČIŠKANI NOVO MESTO, STOLNICA
NOVO MESTO, ZAPLAZ IN ČRNOMELJ**

**16.03.2025 DEKANIJSKI MOLITVENI DAN ZA NOVE DUHOVNE
POKLICE**

22.03.2025 LESKOVEC PRI KRŠKEM SREČANJE ZA ZAKONCE

21.03.2025 SREČANJE TAJNIŠTVA ŽPS DEKANIJE LESKOVEC

**29.03.2025 POSTNA DUHOVNA OBNOVA ZA ČLANE ŽPS
LESKOVŠKE DEKANIJE V LENIČEVEM DOMU**

**PRIPRAVA NA ZAKON KOSTANJEVICA NA KRKI OD 4. DO 6.
APRILA 2025. KONTAKT joze.miklaveic@rkc.si**

05.04.2025 POSTNA DUHOVNA OBNOVA ZA PEVCE

**12.04.2025 CELODNEVNO ČEŠČENJE ČATEŽ OB SAVI – CVETNA
SOBOTA**

20.04.2024 VELIKA NOČ

**27.04.2025 JURJEVANJE, OBHAJANJE OBLETNIC POROK ČATEŽ
OB SAVI**

**11.05.2025 REVIJA DEKANIJSKIH ZBOROV LESKOVEC PRI
KRŠKEM**

**11.05.2025 SREČANJE GASILCEV V METLIKI V OKVIRU SVETEGA
LETA**

18.05.2025 PRVO SVETO OBHAJILLO ČATEŽ OB SAVI

25.06.2025 SREČANJE MINISTRANTOV V LENIČEVEM DOMU

30.08.2025 SREČANJE BOLNIKOV NA ZAPLAZU

04.10.2025 SREČANJE BRALCEV V VELIKEM GABRU

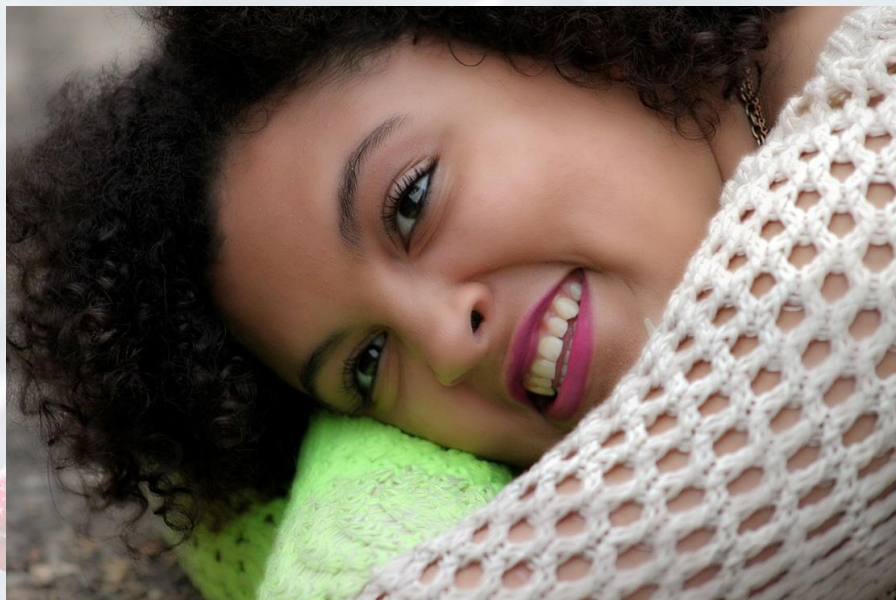
**SREČANJE PODJETNIKOV BO V ŠMIHELU SREČANJE KMETOV.
DATUM ŠE NI DOLOČEN.**

**23.11.2025 SVETOLETNO ROMANJE ČLANOV ŽPS NA BREZJE
/NEDELJA KRISTUSA KRALJA/**

**14.12.2025 ADVENTNA DUHOVNA OBNOVA ČLANOV ŽPS
LESKOVŠKE DEKANIJE**

**Papež Frančišek je ob začetku priprave na jubilej izpostavil, da bo
leto 2025 priložnost za obnovitev zaupanja v Boga in obnovo osebnega
odnosa s Kristusom. To bo čas, ko bodo verniki povabljeni k
praznovanju Božjega usmiljenja in potrditvi lastne vere.**

BLAGOSLOV ZA DRUGE

Vsak ima svoje lastno izžarevanje, tudi ti. Vsak lahko postane luč v temi drugega človeka. Vsak dnevno srečuje druge ljudi in pri tem pušča svojo osebno življenjsko sled. Ta sled je lahko zaznamovana na zelo raznolike načine: z nezadovoljstvom in jezo – ali pa s prijateljstvom, nežnostjo, spodbudo, svežino in osvobojenostjo. Odloči se za pozitivno možnost. Tebi in drugim bo dobro dela. Ne primerjaj se z drugimi in ne padi v skušnjava, da bi razvrednotil samega sebe, ker drugi dosegajo nekaj več. Ne sprašuj se kar naprej po svojih dosežkih. Pomembno je nekaj drugega: Kaj posreduješ svetu o življenju in smislu? Kakšno »življenjsko sled« puščaš za seboj z vsem, kar delaš in kar si?

Sopotnik izdaja Župnija Čatež ob Savi. Piše in ureja ga Jože Pacek, župnik